

[Udenrigsministeren.]

stort set følger forretningsmæssige principper, er ikke selv i stand til at yde noget væsentligt bidrag til dækning af dette behov.

Danmarks positive holdning over for udviklingslandene og de problemer, de står over for, gør det naturligt, at Danmark sammen med andre industrilande også gennem deltagelse i denne overenskomst bidrager til fremme af den økonomiske og sociale udvikling i Afrika. Den udlånspolitik, der tænkes ført af Fonden, er i nøje overensstemmelse med det danske synspunkt, at de dårligst stillede udviklingslande har et særligt behov for bistand på lempelige vilkår.

Regeringen anser det for ønskeligt, at Danmark ratificerer overenskomsten nu og dermed bidrager til, at den så hurtigt som muligt opnår det antal ratifikationer, som er nødvendigt for dens ikrafttræden og for påbegyndelsen af Fondens virksomhed.

Vedrørende overenskomstens nærmere indhold henviser jeg til det foreliggende forslag.

Ministeren for Grønland (Knud Hertling):

Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov for Grønland om erhvervsmæssigt fiskeri, fangst og jagt*.

De gældende regler på området er fastlagt i lov nr. 223 af 3. juni 1967 for Grønland om erhvervsmæssigt fiskeri, fangst og jagt. Hovedprincippet i denne lov er, at alle danske statsborgere uanset bopæl har samme ret til fiskeri på det grønlandske fiskeriterritorium på 12 sømil.

Hvis dette princip skulle opretholdes efter tilslutningen til EF, ville det indebære, at fiskere fra alle EF-lande skulle have samme ret til fiskeri på det grønlandske fiskeriterritorium. Dette ville ikke være acceptabelt for Grønland, hvor fiskeriet er hovederhvervet, og hvor andre beskæftigelsesmuligheder er stærkt begrænsede.

Under tilslutningsforhandlingerne med EF opnåede man derfor en ordning for Grønland, der kort kan beskrives således, at fiskeri på det grønlandske fiskeriterritorium forbeholdes den befolkning, der er bosiddende i Grønland.

Man accepterede dog i EF, at danske og færøske fiskere i en overgangsperiode på 5 år kunne fortsætte deres fiskeri ved Grønland. Indholdet af denne overgangsordning

blev ikke drøftet med EF, men skal fastlægges efter forhandling imellem de interesserede parter i Danmark, på Færøerne og i Grønland.

Det foreliggende lovforslags § 1 er bygget over den med EF aftalte ordning. Et af de spørgsmål, der i denne forbindelse må tages stilling til, er, hvad der skal forstås ved en person, der har bopæl i Grønland. Ifølge forslaget er en formel tilknytning til Grønland ikke nok. Man skal foruden at have bopæl i Grønland have fast tilknytning til det grønlandske samfund, altså i det daglige i realiteten være medlem af det grønlandske samfund.

Et andet punkt i forslaget, jeg kort vil omtale, er overførelsen af kompetence fra fiskeriministeren til ministeren for Grønland til at regulere fiskeriet på det grønlandske fiskeriterritorium. Denne kompetenceflytning findes rimelig, fordi fiskeriterritoriet ligger inden for de grønlandske fiskeres primære interesseområde, og fordi fiskeriterritoriet i relation til EF er omfattet af den særlige grønlandske undtagelsesordning på fiskeriområdet.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til forslaget, tillader jeg mig at indstille lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Henning Philipsen): Jeg skal hermed tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om forbud mod visse offentligt ejede eller koncessionerede virksomheders medlemskab af private arbejds giverorganisationer*.

Det er almindelig bekendt, at der i adskillige overenskomstsituationer som følge af varsel om konflikt på det private arbejdsmarked også har været afgivet varsel om konflikt over for kraftværker og andre forsyningsvirksomheder, hvis ydelser er af livsvigtig betydning for samfundet.

Endnu er det ikke kommet dertil, at et konfliktvarsel i forbindelse med overenskomstsituationen på det private arbejdsmarked er resulteret i etablering af konflikt inden for disse livsvigtige områder. Der er flere årsager hertil. Men lad mig nævne de to væsentligste: for det første har lønmodtagerne organisationer udvist udpræget tilbageholdenhed med hensyn til at belægge de for samfundet livsvigtige forsyningsvirksom-